

C-743/23. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2023. december 4.

A kérdést előterjesztő bíróság:Landessozialgericht für das Saarland (szociális ügyek Saar-vidéki
felsőbbírósága, Németország)**Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:**

2023. november 15.

Felperes és a fellebbezési eljárásban ellenérdekű fél:

A

Alperes és fellebbező:

GKV-Spitzenverband

Az alapeljárás tárgya

Egészségbiztosítási kötelezettség – Az alkalmazandó jog meghatározása – Két vagy több tagállamban végzett keresőtevékenység – A harmadik államokban végzett keresőtevékenység figyelembevétele

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja

EUMSZ 267. cikk

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni a 883/2004 rendelet 13. cikkének (1) bekezdését a 987/2009 rendelet 14. cikkének (8) bekezdésével összefüggésben, hogy annak vizsgálata során, hogy a tevékenység jelentős részét valamely tagállamban végzik-e, a munkavállaló valamennyi tevékenységét, többek között a harmadik államokban végzett tevékenységét is figyelembe kell venni?

2) Vagy úgy kell értelmezni a 883/2004 rendelet 13. cikkének (1) bekezdését a 987/2009 rendelet 14. cikkének (8) bekezdésével összefüggésben, hogy annak vizsgálata során, hogy a tevékenység jelentős részét valamely tagállamban végzik-e, csak a munkavállaló tagállamokban végzett tevékenységeit kell figyelembe venni?

A hivatkozott uniós jogi rendelkezések

Az egyrészt az Európai Közösség és tagállamai, másrészt a Svájci Államszövetség között létrejött, a személyek szabad mozgásáról szóló megállapodás (a továbbiakban: a személyek szabad mozgásáról szóló megállapodás): 8. cikk és a II. melléklet 1. cikke

A szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló, 2004. április 29-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (a továbbiakban: 883/2004 rendelet): 13. cikk

A szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló 883/2004/EK rendelet végrehajtására vonatkozó eljárás megállapításáról szóló, 2009. szeptember 16-i 987/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (a továbbiakban: 987/2009 rendelet): 14. cikk, 16. cikk

A hivatkozott nemzeti rendelkezések

Gesetz zur Koordinierung der Systeme der sozialen Sicherheit in Europa (az európai szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló törvény): 2. §

Sozialgesetzbuch Fünftes Buch – Gesetzliche Krankenversicherung (a szociális törvénykönyv V. könyve – kötelező egészségbiztosítás, a továbbiakban: SGB V): 219a. §

A tényállás és az eljárás rövid bemutatása

- 1 A vita tárgyát az képezi, hogy a felperes 2015. december 1. és 2020. november 30. között Németországban vagy Svájcban tartozott-e egészségbiztosítási kötelezettség alá.
- 2 A 2015. december 1. és 2020. december 31. közötti időszakban a Németországban lakóhellyel rendelkező felperes Svájcban dolgozott munkavállalóként. A munkáltatója exportszakértőként alkalmazta, hogy a helyszínen felkeresse az ügyfeleket, és ott tanácsot adjon nekik, valamint tanfolyamokat, szemináriumokat és kóstolókat tartson. Az ügyfelek túlnyomórészt az Európai Unión kívüli országokban voltak. Svájcban és Németországban a felperes szokásosan negyedévente 10,5 napot dolgozott. A németországi tevékenység a felperes lakóhelyén történő otthoni munkavégzésből állt. A felperes a havi díjazását

egyben és a tevékenység végzésének helye szerinti arányos felosztás nélkül kapta meg.

- 3 2015. november 19-én a felperes az alpereshez fordult, és jelezte, hogy Svájcban dolgozik munkavállalóként, és tevékenységének kevesebb mint 25%-át végzi Németországban.
- 4 2015. december 1-jén a felperes egészségbiztosítást kötött Svájcban. 2016. február 22-i levelében az Amt für Sozialbeiträge des Kantons Basel-Stadt (Bázel város kanton járulékhivatala, Svájc) közölte, hogy megkapta az egészségbiztosításról szóló igazolást, és tudomásul veszi, hogy a felperes a kétoldalú megállapodásoknak (Németországra vonatkozó EU/EFTA biztosítási díj) megfelelően megkötötte Svájcban a KVG (az egészségbiztosításról szóló törvény) szerinti kötelező biztosítást.
- 5 2016. augusztus 18-i határozatával az alperes a 883/2004 rendelet 13. cikke alapján megállapította, hogy a szóban forgó munkaviszonyra a 2015. december 1-jétől 2020. november 30-ig terjedő időszak tekintetében a német szociális biztonsági jogszabályokat kell alkalmazni, és megfelelő A1 igazolást állított ki. Szerinte a felperes szokásosan két vagy több tagállamban végez tevékenységet munkavállalóként. Munkájának több mint jelentős részét a lakóhelye szerinti államban, Németországban végzi, és így a német szociális biztonsági jogszabályokat kell alkalmazni.
- 6 2020. december 18-i határozatával az alperes elutasította a felperes ezzel szemben benyújtott panaszát. A jelen tényállásra a 883/2004 rendelet és a 987/2009 rendelet rendelkezéseit kell alkalmazni. Mivel e rendeletek kizárólag a területi hatályuk alá tartozó területen alkalmazhatók, csak az e területen fekvő országokban végzett tevékenységek bírnak jelentőséggel. E tekintetben a konkrét esetben csak a felperes munkaidejének Németországban és Svájcban töltött részét kell figyelembe venni. Ebben az összefüggésben a felperes a munkavállalóként végzett tevékenységének jelentős részét a lakóhelye szerinti államban végzi.
- 7 2020. december 28-án a felperes keresetet indított ezzel szemben.

Az alapeljárásban részt vevő felek főbb érvei

- 8 A felperes kifejtette, hogy svájci munkaviszonya 2015. január 1. és 2020. december 31. között állt fenn. A munkaidő jelentős részének meghatározása során nem kizárólag a Németországban és Svájcban töltött munkaidőt kell figyelembe venni, hanem munkavállalóként végzett teljes tevékenységét, tehát a harmadik államokban végzett tevékenységeket is. Nem állapítható meg továbbá, hogy az alperes a 987/2009 rendelet 16. cikkének (2) bekezdése alapján megfelelően tájékoztatta volna a svájci intézményt, és így a megtámadott határozatnak nem lehet kötelező ereje. Ezenfelül svájci munkaviszonyának teljes időtartama alatt kötelezően biztosított foglalkoztatottként volt nyilvántartva a társadalombiztosítási hatóságoknál. Bázel város kanton társadalombiztosításijárlék-hivatala rá nézve

kötelező erővel megállapította, hogy határ menti ingázó munkavállalóként a svájci egészségbiztosítási rendszerben rendelkezik biztosítási kötelezettséggel (2016. február 22-i határozat, amelyet a 987/2009 rendelet 5. cikkének (1) bekezdése alapján az alperesnek is el kell fogadnia). Az alperes ezenkívül semmilyen módon nem gondoskodott arról, hogy a német társadalombiztosítási intézmények végrehajtsák a 2016. augusztus 18-i határozatot. Az alperes ezenfelül semmilyen módon nem törekedett arra, hogy észszerű időn belül lezárja a panaszeljárást. Ellenkezőleg, azt négy évig nem fejezte be. Az alperes e magatartása miatt a felperes bízhatott abban, hogy az alperes nem tartja fenn az alaphatározatot.

- 9 Az alperes kifejtette, hogy a felperes lakóhelye szerinti állam intézményeként határozatának meghozatalára a 987/2009 rendelet 16. cikkének az SGB V 219a. §-ával összefüggésben értelmezett (2) bekezdésére tekintettel hatáskörrel és illetékességgel rendelkezett. Ezenkívül mind a svájci intézményt, mind a beavatkozót tájékoztatta 2016. augusztus 18-i határozatáról.
- 10 A Sozialgericht (szociális ügyek bírósága, Németország) kérdésére a berni Bundesamt für Sozialversicherungen (szövetségi társadalombiztosítási hivatal, Svájc) közölte, hogy az alperes általi 2016. augusztus 18-i meghatározást nem továbbította az illetékes svájci intézménynek, az Ausgleichskasse Basel-Stadtnek (Bázel városi kompenzációs pénztár, Svájc). Egyetértett az alkalmazandó jogszabályok alperes általi meghatározásával. E meghatározás egy múltbeli időszakra vonatkozik, és az A1 igazolás egy múltbeli időszakra is kiállítható. Az A1 igazolás ezenfelül csupán deklaratív jellegű. Igazolás hiányában a 883/2004 rendelet általános elvei határozzák meg, hogy melyik az irányadó társadalombiztosítási szabályozás. Mivel Svájc mostanra tudomást szerzett az alkalmazandó jogszabályok alperes általi meghatározásáról, és egyetértett azzal, hogy az a körülmény, hogy ennek meghatározását 2016-ban nem vették megfelelően nyilvántartásba Svájcban, már nem bír jelentőséggel. A Bázel városi kompenzációs pénztár – a fennálló helyzet és az alperes általi meghatározás ismeretének hiányában – már kiállított a felperes részére egy A1 igazolást a 2019. január 1-jétől 2020. december 31-ig terjedő időszakra, amely igazolja a svájci szociális biztonsági jogszabályok alkalmazását. Ha azonban megerősítést nyer a német jog alkalmazandó jogként való meghatározása, a svájci igazolást érvénytelenné kell nyilvánítani, és a járulékokat vissza kell téríteni a svájci munkáltató részére. A 2015. december 1. és 2018. december 31. közötti, valamint a 2021. január 1-jétől kezdődő időszakokra vonatkozóan nem nyújtottak be A1 igazolást a kompenzációs pénztárhoz, és kiküldés kérelmezésére sem került sor a svájci munkáltatón keresztül.
- 11 2022. augusztus 4-i határozatával a Sozialgericht für das Saarland (szociális ügyek Saar-vidéki bírósága, Németország) a 2016. augusztus 18-i határozat megsemmisítése mellett arra kötelezte az alperest, hogy a 883/2004 rendeletnek a 987/2009 rendelet 16. cikkével összefüggésben értelmezett 13. cikke alapján állapítsa meg a svájci jogszabályok alkalmazandóságát a felperesnek a beavatkozónál 2015. december 1-jétől 2020. december 31-ig történt foglalkoztatása tekintetében.

- 12 Indokolásul lényegében kifejtette, hogy a svájci jog, tehát azon tagállam jogszabályainak alkalmazandósága, amelyben (a jelen esetben: Svájcban) a felperest alkalmazó vállalkozás székhelye található, a 883/2004 rendelet 13. cikke (1) bekezdésének b) pontján alapul, mivel a felperes a tevékenységeinek nem jelentős részét végzi a lakóhely szerinti tagállamban (a jelen esetben: Németországban). Ha a negyedévente körülbelül 65 munkanapból csak 10,5 nap (alig 1/6) marad Németországra, akkor ez már nem tekinthető jelentősnek a 883/2004 rendelet 13. cikkének (1) bekezdése és a 987/2009 rendelet 14. cikkének (8) bekezdése értelmében.
- 13 Az alperes azon álláspontjából kiindulva, hogy a jogi hozzárendelés szempontjából csak Svájcot és Németországot kell figyelembe venni az ottani foglalkoztatási arányokkal, a 987/2009 rendelet 16. cikkének (2) bekezdése szerinti határozat is csak az ottani foglalkoztatásra vonatkozhat. A 883/2004 rendelet 13. cikke (1) és (3) bekezdésének, valamint a 987/2009 rendelet 14. cikke (8) bekezdésének szövege nem enged erre következtetni, és ez e rendelkezések abban álló értelmének és céljának sem felel meg, hogy a(z egyik) foglalkoztatás tekintetében meghatározást nyerjenek az alkalmazandó jogszabályok. Az alperes jogszabály-értelmezése egy egységes tényállás – a jelen esetben a foglalkoztatási jogviszony – mesterkélt megbontásához vezetne. Ugyanílyen értelmű döntést hozott már az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: Bíróság) is a 2022. május 19-i Ryanair ítéletben (C-33/21, EU:C:2022:402). Az alkalmazandó jogszabályok bírósági kötelezés alapján elvégzendő meghatározására az alperes rendelkezik hatáskörrel és illetékességgel.
- 14 2022. szeptember 6-án az alperes fellebbezést nyújtott be a részére 2022. augusztus 9-én kézbesített bírósági határozattal szemben.
- 15 Indokolásul kifejtette, hogy a rendelet rendelkezései és így a meghatározás jogkövetkezményei kizárólag a rendeletek hatálya alá tartozó tevékenységekre vonatkoznak. Ha az európai jogalkotó szándéka arra irányult volna, hogy a 883/2004 rendelet 13. cikke szerinti vizsgálat keretében harmadik államokban végzett tevékenységeket is figyelembe vegyenek, akkor e tekintetben olyan rendelkezéseket fogadott volna el, amelyek a 883/2004 rendelet 13. cikkében szabályozott többi helyzetet is lefedik.
- 16 A 2022. május 19-i Ryanair ítélet (C-33/21, EU:C:2022:402) a légiutas-kísérő személyzet különleges helyzetére vonatkozik. Ezen ítélet egyetlen helyen sem említi, hogy az érintett személyek olyan államban végeztek volna tevékenységet, amelyben a rendelet nem alkalmazandó. Az ítélet ezért nem alkalmas e kérdés tisztázására. Két további ítélet (C-631/17, EU:C:2019:381; C-372/20, EU:C:2021:962) rámutatott arra, hogy e kérdésben a Bíróságnak sincs még szilárd álláspontja, és az eddigi ítélkezési gyakorlat ellentmondásos.
- 17 Egyébként az alperes – abban az esetben, ha egy marasztalási ítélet alapján a svájci szociális biztonsági jogszabályok alkalmazandóságát állapítaná meg – hatáskörrel és illetékességgel rendelkezik ugyan az alkalmazandó jog

meghatározására, ha a lakóhely szerinti állam Németország, nem állíthat azonban ki A1 igazolást (a svájci jog alkalmazandósága esetén). A 987/2009 rendelet 16. cikke szerinti eljárásnak megfelelően az illetékes svájci intézményt tájékoztatni kell az alkalmazandó jogszabályok meghatározásáról, amely ezt követően kiállítja az A1 igazolást. Az alkalmazandó jogszabályok meghatározása először csak ideiglenes jellegű, és az illetékes svájci intézmény ebben az esetben két hónapon belül tiltakozhat. Az illetékes svájci szervet nem köti egy német bíróság ítélete, mivel az nem vált ki joghatást Németország területén kívül. Amint az már ismert, az illetékes svájci szerv osztja az alperes álláspontját, és nem tartja lehetségesnek a 883/2004 rendelet hatályán kívüli munkaidő figyelembevételét. Abból kell tehát kiindulni, hogy a svájci szerv élni fog a kifogás benyújtására vonatkozó lehetőségével.

- 18 Az alperes a Sozialgericht für das Saarland (szociális ügyek Saar-vidéki bírósága) 2022. augusztus 4-i határozatának hatályon kívül helyezését és a kereset elutasítását kéri.
- 19 A felperes és a beavatkozó a fellebbezés elutasítását kéri. Védelmükbe veszik a megtámadott határozatot.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem indokolásának rövid bemutatása

- 20 A 883/2004 rendelet 13. cikkének és a 987/2009 rendelet 14. cikkének helyes értelmezésétől függ, hogy a 2015. december 1. és 2020. november 30. közötti vitatott időszakban a felperes hol tartozott egészségbiztosítási kötelezettség alá. Szokásosan több tagállamban végzett keresőtevékenység esetén az alkalmazandó jog meghatározása a 883/2004 rendelet 13. cikkén alapul, amelynek végrehajtását a 987/2009 rendelet 16. cikke szabályozza.
- 21 A 987/2009 rendelet 16. cikkének (1) bekezdése releváns, mivel a felperes két tagállamban, nevezetesen Németországban és Svájcban végzett tevékenységet. A személyek szabad mozgásáról szóló megállapodás – azzal, hogy a II. melléklete A. szakaszának különböző változatai kifejezetten említést tesznek az 1408/71 és a 883/2004 rendeletről – kiterjeszti e rendeletek hatályát a Svájci Államszövetségre, így a Svájci Államszövetséget a jelen ügy szempontjából nem harmadik államnak, hanem tagállamnak kell tekinteni (a Bíróság 2022. szeptember 15-i ítélete, C-58/21, EU:C:2022:691, 38. pont).
- 22 A 987/2009 rendelet 16. cikkének (1) bekezdése értelmében vett illetékes hatóság Németországban a Bundesministerium für Arbeit und Soziales (szövetségi szociális és munkaügyi minisztérium, Németország). E hatóság az alperes GKV-Spitzenverband, DVKA-t (kötelező egészségbiztosítási szövetség, német egészségbiztosítási összekötő szervezet – külföld, Németország) jelölte ki a 987/2009 rendelet 16. cikkének (2) bekezdése alapján az alkalmazandó jog szokásosan több tagállamban végzett keresőtevékenység esetén történő meghatározására olyan esetben hatáskörrel és illetékességgel rendelkező

szervként, ha az érintett személy – mint a jelen esetben – Németországban rendelkezik lakóhellyel. A döntést az A1 igazolás kiállítása dokumentálja.

- 23 A 987/2009 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének első és második mondata szerint az alperesnek ideiglenes jelleggel haladéktalanul meg kell határoznia a felperesre alkalmazandó jogszabályokat, tekintettel a 883/2004 rendelet 13. cikkére és a 987/2009 rendelet 14. cikkére.
- 24 Ami a 987/2009 rendelet 14. cikkének (8) bekezdését illeti, a díjazás nem utal arra, hogy a felperes a munkavállalóként végzett tevékenységének jelentős részét Németországban végezte volna. A havi díjazását egyben és a tevékenység végzésének helye szerinti arányos felosztás nélkül kapta meg.
- 25 A munkaidő bír tehát döntő jelentőséggel. A felperes a negyedévente körülbelül 65 munkanapból 10,5 napot (körülbelül 16%) Németországban, további 10,5 napot (körülbelül 16%) Svájcban, a többi napot pedig harmadik államokban töltötte munkavégzéssel.
- 26 Ha a felperes teljes munkaidejét kellene figyelembe venni a harmadik államokban végzett tevékenységére is tekintettel, akkor a kérdést előterjesztő bíróság elutasítaná az alperes fellebbezését. Ebben az esetben a Németországban végzett tevékenység aránya nem érné el a 25%-ot, és így nem tenné ki a tevékenység jelentős részét. Ez azzal járna, hogy a svájci jogot kellene alkalmazni. A felperes ebben az esetben azt is követelhetné, hogy az alperes állapítsa meg a svájci jog alkalmazandóságát. Ez a 987/2009 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének első mondatából következik.
- 27 Ha a felperes munkaidejét csak a Németországban és Svájcban végzett tevékenységére tekintettel kellene figyelembe venni a harmadik államokban végzett tevékenység figyelmen kívül hagyásával, akkor a kérdést előterjesztő bíróság helyt adna az alperes fellebbezésének, és hatályon kívül helyezné a Sozialgericht (szociális ügyek bírósága) határozatát. Ebben az esetben a Németországban végzett tevékenység aránya 50% lenne, és így a tevékenység jelentős részét tenné ki. Ez azzal járna, hogy a német jogot kellene alkalmazni.
- 28 Amennyire megállapítható, a Bíróság még nem foglalt egyértelműen állást abban a kérdésben, hogy annak megállapítása során, hogy a tevékenység jelentős részét valamely tagállamban végzik-e, a harmadik államokban végzett tevékenységgel együttes teljes tevékenységet kell-e figyelembe venni.
- 29 A 2022. május 19-i Ryanair ítélet (C-33/21, EU:C:2022:402) tárgyát az a kérdés képezte, hogy az 1408/71 rendelet és a 883/2004 rendelet két érintett változatának a releváns rendelkezései szerint melyik szociális biztonsági szabályozás alkalmazandó a valamely tagállamban (Írország) székhellyel rendelkező légitársaság légiutas-kísérő személyzetének olyan tagjaira, akikre nem vonatkozik E101-es igazolás, és akik naponta 45 percen keresztül egy „crew room” nevű, a személyzet fogadására szánt, olyan helyiségben végeznek munkát, amellyel az említett légitársaság egy másik, olyan tagállam (Olaszország) területén

rendelkezik, amelyben e légiutas-kísérő személyzetnek lakóhelye van, valamint akik a munkaidő fennmaradó részében e légitársaság légi járműinek a fedélzetén tartózkodnak.

- 30 Ezen ítéletből nem derül ki, hogy a 883/2004 rendelet 13. cikkének (1) bekezdése keretében a harmadik államban végzett tevékenységeket is figyelembe kell-e venni. A kérdést előterjesztő bíróság véleménye szerint – a Sozialgericht (szociális ügyek bírósága) álláspontjával ellentétben – nem feltételezhető, hogy a lakóhely szerinti tagállamban (konkrétan Olaszországban) végzett tevékenységek jelentős részének meghatározása során a Bíróság számára nyilvánvalóan nem bír jelentőséggel, hogy a munkavállalók mely további, a rendelet hatálya alá tartozó vagy harmadik államokban végeztek még tevékenységet, mivel máskülönben egyértelmű megállapításokat tett volna ezzel kapcsolatban. Az ítélet nem tartalmaz azzal kapcsolatos megállapításokat, hogy a szóban forgó munkavállalók egyáltalán végeztek-e tevékenységet harmadik államokban. Ebben a helyzetben a Bíróságnak nem volt oka a jelen ügyben szóban forgó kérdéssel foglalkozni.
- 31 A 2019. május 8-i Inspecteur van de Belastingdienst ítéletben (C-631/17, EU:C:2019:381) a Bíróság megállapította, hogy a szóban forgó munkaviszony az Unión kívüli tevékenység ellenére megőrzi az e területhez való kellően szoros kötődését, mivel a szóban forgó időszak során a munkavállaló fenntartotta a Lettországon fennálló lakóhelyét, és a munkáltatójának a székhelye Hollandiában volt. Ebből a jelen eljárásra nézve az következik, hogy az a körülmény, hogy a felperes nemcsak Németországban és Svájcban végzett tevékenységet, hanem harmadik államokban is, nem zárja ki a felperes munkaviszonya és az Unió területe közötti kellően szoros kapcsolatot. Ez a felek között nem is vitatott. Ettől eltekintve azonban a Bíróság megállapítja, hogy a 883/2004 rendelet 12–16. cikkében előírt különös szabályok és így különösen a 883/2004 rendelet 13. cikkének (1) bekezdése nem releváns. Az ítéletből tehát nem derül ki, hogy a 883/2004 rendelet 13. cikkének (1) bekezdése keretében a harmadik államban végzett tevékenységeket is figyelembe kell-e venni.
- 32 A jelen ügyben szóban forgó kérdésre adandó válasz az alperes által említett további, 2021. november 25-i Finanzamt Österreich (Segélymunkások számára járó családi támogatások) ítéletből (C-372/20, EU:C:2021:962) sem derül ki. Az említett ügy alapeljárásának felperese és gyermekei német állampolgárok voltak nyilvántartásba vett németországi lakóhellyel; az említett felperes házastársa és a gyermekek apja brazil állampolgár volt, és soha nem rendelkezett Németországban nyilvántartásba vett lakcímmel. Az alapeljárás felperese munkaszerződést kötött egy osztrák nem kormányzati szervezettel. E szerződés értelmében az alapeljárás felperesének munkavégzési helye Bécsben (Ausztria) volt, és családtagjai, valamint ő maga is a Wiener Gebietskrankenkasse (bécsi területi egészségbiztosítási pénztár, Ausztria) biztosítottja volt. Az alapeljárás felperese, miután bécsi felkészítő képzésen vett részt, megkezdte ugandai kiküldetését.

- 33 A Bíróság először újból megállapította, hogy önmagában az a körülmény, hogy a munkavállaló a tevékenységét az Unió területén kívül gyakorolja, nem elég az uniós szabályok, különösen a 883/2004 rendelet szabályai alkalmazásának a mellőzéséhez, ha a munkaviszony megőrzi az Unió területéhez való kellően szoros kötődését. A Bíróság megállapította, hogy kellően szoros kötődés áll fenn az Unió, különösen Ausztria területéhez (a munkáltató Ausztriában rendelkezik székhellyel). A munkavállaló ebben a tagállamban teljesített egy képzési időszakot a harmadik államban töltött kiküldetése előtt, valamint egy visszailleszkedési időszakot a kiküldetés után. A munkaszerződést az osztrák jognak megfelelően kötötték, a munkavállaló az osztrák szociális biztonsági rendszerben biztosított, és feladatait az Osztrák Köztársaság által nyújtott fejlesztési segítségnyújtás keretében teljesíti. A Bíróság úgy értelmezte a 883/2004 rendelet 11. cikke (3) bekezdésének a) pontját, hogy az a munkáltató tagállamának jogszabályait, vagyis az osztrák jogszabályokat jelöli meg mint egyetlen olyan tagállaméit, amelyek hatálya alá a munkavállaló tartozik, és az e (3) bekezdés e) pontjában szereplő szubszidiárius szabályt nem kell alkalmazni. A 883/2004 rendelet 13. cikkének (1) bekezdésében foglalt különös szabály nem játszott szerepet a döntésben.
- 34 A fenti megfontolásokra figyelemmel a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy nem egyértelmű a 883/2004 rendelet 13. cikkének a 987/2009 rendelet 14. cikkének (8) bekezdésével összefüggésben értelmezett (1) bekezdésének azon kérdéssel kapcsolatos értelmezése, hogy annak vizsgálata során, hogy a tevékenység jelentős részét valamely tagállamban végzik-e, a munkavállaló valamennyi tevékenységét, többek között a harmadik államokban végzett tevékenységét is figyelembe kell-e venni vagy sem, és véleménye szerint az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések tisztázására van szükség.